

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-435/05
Бања Лука, 24.1.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Стаке Гојковић, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Драгослава Лукића, Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца П. С., сина С. из Б., кога засутпа М. Р., адвокат из Д., против тужене Ђ. рођ. П. Н. из Т., коју заступа М. Р., адвокат из Д., ради поништења уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда у Д. Гж-37/03 од 17.3.2003. године, на сједници одржаној 24.1.2006. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. П-378/01 од 14.10.2002. године, поништен је уговор о поклону закључен између тужиоца П. С. сина С. из Б., као поклонодавца и тужене Ђ. рођ. П. Н., кћери С. из Т., као поклонопримца, овјерен код првостепеног суда под бројем Ов-1384/99 од 1.9.1999. године, па слиједом тога наложено земљишно књижном уреду Опћинског суда у Г. брисање укњижбе права власништва по рјешењу број ДН341/00 од 6.2.2000. године на некретнинама наведеним у том рјешењу са имена тужиоца на име тужене и успостављање пређањег стања, уз обавезу да тужена тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 7.620 КМ, све у року од 15 дана од правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. Гж-37/03 од 17.6.2003. године жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужена ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Тужилац у одговору на ревизију тужене оспорио је наводе ревизије и предложио да се иста одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора је захтјев тужиоца да се поништи уговор о поклону закључен 1.9.1999. године, као поклонодавца и тужене, као поклонопримца, овјерен код првостепеног суда под бројем Ов-1384/99 од 1.9.1999. године у којем уговору су предмет поклона некретнине уписане у ЗК. УЛ. 1213 К.О. Б., као и захтјев да се изврши брисање укњижбе права власништва у корист тужене на основу рјешења Опћинског суда у Г. број ДН-341/00 од 6.2.2000. године.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио слиједеће чињенице: да је тужилац отац тужене и да су се усмено договорили да јој поклоно некретнине у К.; да су 1.9.1999. године закључили уговор о поклону некретнина уписаних у ЗК. УЛ. 1213 К.О. Б., који је овјерен код

првостепеног суда под бројем Ов-1384/99 дана 1.9.1999. године; да је тужилац прије закључења предметног уговора овластио тужену да изабере адвоката који ће у име њих сачинити уговор о поклону, што је тужена учинила изабрала адвоката М. М. из П. која је без присуства тужиоца сачинила предметни уговор, кога тужилац није прочитао нити су му наведени уговор прочитале адвокат и тужена, како прије тако и након његове овјере код првостепеног суда; да је истога дана када је закључен предметни уговор о поклону код првостепеног суда проведен оставински поступак иза сина тужиоца, а брата тужене, пок. Н. П. који је умро 6.4.1992. године, када је првостепени суд донио рјешење о наслеђивању број О-13/94 којим је тужена оглашена јединим наследником иза оставиоца на некретнинама уписан ЗК. УЛ. 654. К.О. К. и број 761 К.О. К.; да је Опћински суд у Г. рјешењем ДН-241/00 од 6.2.2000. године на основу наведеног уговора о поклону извршио укњижбу права власништва на некретнинама наведеним у том уговору на име тужене; да је тужилац након што је примио наведено рјешење Опћинског суда у Г., усмено тражио од тужене да раскину уговор о поклону, што је она одбила и да је тужилац првостепеном суду 2.7.2000. године поднио тужбу за поништење предметног уговора о поклону.

Код оваквог стања ствари нижестепени судови закључују да тужилац као поклонодавац није имао намјеру да туженој поклони некретнине у Б., већ некретнине у К. и да је тужена без његовог знања код адвоката сачинила предметни уговор о поклону за чију садржину је дознао након што је од суда добио рјешење о укњижби права власништва у корист тужене, на који начин је био у заблуди у односу на предмет уговор о поклону и позивом на одредбе члана 111. Закона о облигационим односима судили тако што су удовољили тужбеном захтјеву.

Тужена у ревизији указује да је „код председника Окружног суда у Д. С. Л. изричито захтјевала изузеће судије тога суда М. Л., због његове пристрасности, који је родом из села Б. као и тужилац са којим се добро познаје, и да је тужилац јавно више пута говорио њој и њеном сину Д. да док је његов школски друг М. Л. председник да она нема шта да тражи, што је писмено написала у захтјеву суду и дала на увид председнику тог суда, којим је тражила изузеће наведеног судије“.

Прије одлучивања о ревизији тужене, овај суд је 10.6.2001. године затражио од Окружног суда у Д. да га обавијести је ли тужена том суду подносила писмени захтјев за изузеће судије тог суда М. Л.. Другостепени суд је 6.7.2005. године доставио обавјештење да тужена у поступку одлучивања о њеној жалби против првостепене пресуде није подносила захтјев за изузеће судије Л. М..

Наведене околности у ревизији које побуђују сумњу тужене као странке о непристрасности судије Окружног суда у Д. М. Л., могу представљати основ за подношење захтјева за његово изузеће у смислу одредби чл. 71. ст. 1. тач. 6. Закона о парничном поступку – ако постоје друге околности које доводе у сумњу његову непристрасност („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77 до 35/91, те „Службени гласник РС“, бр. 17/93, 14/94 и 32/94, у даљем тексту: ЗПП), који се на основу одредби чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 58/03 до 74/05, у даљем тексту ЗПП РС) има примјенити на овај случај, о којем у смислу одредби чл. 74. ст. 1. ЗПП одлучује председник суда. Из реченог извјештаја Окружног суда у Д. не произилази да је тужена подносила писмени захтјев за изузеће судије тог суда М. Л., па наводи ревизије тужене о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка од стране другостепеног суда из одредбе чл. 354. ст. 2. тач. 2. ЗПП, указује се неоснованом.

Ни материјално право није погрешно примјењено на штету тужене када је удовољено тужбеном захтјеву тужиоца.

Према одредби чл. 61. ст. 2. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 3/96 и 39/03, у даљем тексту ЗОО), страна која је у заблуди може захтјевати поништење уговора због битне заблуде, осим ако при склапању уговора није поступала с пажњом која се у промету захтјева.

У овом спору је у питању добротности (безтеретан) правни посао између тужиоца и тужене, која му је кћерка.

Када су нижестепени судови утврдили одлучне чињенице, да су се тужилац и тужена, његова кћерка, прије закључења предметног уговора о поклону усмено договорили да јој поклони некретности у К. за које ће она прибавити документацију, затим наћи адвоката који ће сачинити уговор о поклону и да је тужена сама отишла код адвоката М. М. из П. која је сачинила предметни уговор о поклону у којем су наведене некретности у Б., а не некретности у К., о чијој садржини га нису обавијестили ни прије нити након овјере предметног уговора у првостепеном суду, за чију садржину је сазнао након што му је Опћински суд у Г. током фебруара 2000. године доставио рјешење о извршењу укњижења права власништва на некретностима у Б. на њено име, након чега је од тужене тражио да раскину уговор што је она одбила, а након тога је првостепеном суду поднио тужбу за његово поништење, као и код чињенице да му је тужена, једино његово дијете (син Н. умро 1992. године) који јој је изградио кућу и исту у цијелости опремио, онда се указује правилним закључак нижестепених суда да је на речени начин тужилац као поклонодавац доведен у битну заблуду да су предмет уговора о поклону некретности у К. а не некретности у Б. на којима је изградио кућу у којој живи.

Дакле, из свега реченог произилази да су се испуниле законске претпоставке из одредбе чл. 61. ст. 1. и 2. ЗОО да је тужилац у вријеме закључења предметног уговора о поклону био у битној заблуду о предмету тог уговора и стога њему припада право поништења тог уговора о поклону, а због наведених околности не може се говорити о томе да тужилац приликом закључења предметног уговора није поступао с пажњом која се захтјева у промету.

Остали ревизиони наводи без утјецаја су на законитост и правилност побијане пресуде.

Из изложеног произилази да одлуке нижестепених суда немају недостатака на које указује ревизија тужене, односно на које овај суд пази по службеној дужности.

Зато је на основу одредби чл. 393. ЗПП у вези с одредбом чл. 456. ст. 1. ЗПП РС, ревизија тужене одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић